

de københavnske Forhold, men dog med en vidererækkende Betydning, at „medens Forholdet i Henseende til Skatternes samlede Beløb forbliver uforandret, vil der komme til at foregaa en overordentlig stærk Forskydning af Skattebyrden mellem de københavnske Ejendomme indbyrdes, uden at der ved denne Forskydning vindes noget for Statskassen eller for Københavns Kommunes Kasse eller for nogen som helst Kommune eller nogen som helst Ejendomsbesidder uden for København.“ Men jeg har altid troet, at det netop var det, man særlig gjorde gældende, naar man kaldte paa en Skattereform, at de bestaaende Skatter skulde omlægges, fordi de nu hvilede for tungt paa nogle og for let paa andre, og at det netop er dette, som er Kærnepunktet i enhver Skattereform. Det kunde selvfølgelig, naar man vedblivende skal have den samme Skatteindtægt, henholdsvis for Stat og Kommune, kun naas derved, at nogle af dem, der hidtil ere slupne for let, nu komme til at betale mere, end de før have gjort, for at andre kunde slippe lettere. Denne Forskydning er netop den egentlige Kærne i enhver Skattereform, og jeg forstaar ikke, at det kan siges, at den ikke har nogen som helst Betydning, naar den ikke skaffer forøget Indtægt til Statskassen eller Kommunen. Maaske jeg med det samme, jeg taler om denne Forskydning, maa indskyde den Bemærkning lige over for det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinesen), som atter i Dag udtalte Bekymring for, hvorledes det vilde gaa de umiddelbare Landstingsvælgere, dersom Regeringens og Landstingets Forslag blev gennemført. Jeg tilstaar, at jeg aldeles ikke forstaar denne Bekymring fra hans Side, thi det er dog givet, at Folketingets Forslag i saa Henseende vil medføre en langt større Forskydning end Regeringens og Landstingets Forslag, da Resultatet af Folketingets Forslag jo dog vil være, at en væsentlig Del af de nuværende Statsskatter gaar over til at være Amtsskatter, for at disse kunne nedsættes i tilsvarende Forhold, og at altsaa det Beløb af Skatter til Stat og Amt, som de paagældende udrede, og som er det, deres Valgret afhænger af, gaar ned i samme Forhold, og den erstattes med en Formue- og Indtægtsskat. Men det er nu ret klart, at en Formue- og Indkomstskat paa 8 Mill. Kr. og tilmed med en betydelig stigende Skala for Indkomsten maa skabe langt flere ny Landstingsvælgere end de Forslag, som her foreligge fra Landstingets

Side. — Jeg skal endnu kun bemærke, at dersom dette Ting nu til min Overraskelse skulde være kommet til det Resultat, at en saadan Forskydning af den nuværende Skattebyrde ved en Omlægning paa en anden Basis end den hidtidige ikke er noget værd eller endogsaa helst maa opgives, saa at man for den Del af Ejendomsskatterne, der vedblivende skal hvile paa de faste Ejendomme, hellere vil blive ved den nuværende Basis, kan der for Regeringens Vedkommende heller ikke være noget til Hinder derfor. Den har troet at imødekomme dette Tings Ønsker ved at gaa ind paa det af Landstinget fremsatte Forslag om at omlægge denne Del af de faste Ejendomsskatter ved at indføre en Ejendomsskyld i Stedet for Hartkornsskatten og Bygningsafgiften. Men dersom dette Ting skulde mene, at det er at foretrække at blive staaende ved de gamle Hartkornsskatter og Bygningsafgiften, ja, saa skal der ikke fra Regeringens Side gøres Vanskeligheder i saa Henseende.

Af det, jeg alt har sagt, følger nu tilige, at der heller ikke kan være Tale om, en saadan forlods Beskatning paa nogle Ejendomme, som det er gjort gældende i Betænkningen (Tillæg B. Sp. 1015—18), skulde blive Tilfældet, særlig for smaa Ejendommers Vedkommende. Ogsaa med Hensyn hertil maa jeg bemærke, at den hele Opgørelse forekommer mig statistik set ganske urigtig. Det, der kunde være beføjet i de her fremsatte Anker, vilde være, dersom man gjorde gældende, at Besætningen for de smaa Ejendommers Vedkommende er af forholdsvis større Værdi end for de større Ejendommers Vedkommende, og at der som Følge deraf vilde blive paalagt de smaa Ejendomme en forholdsvis større Skat end de store Ejendomme, en Skat, der skulde skyldes deres Besætninger. Dette er nu ikke Tilfældet, idet det udtrykkelig hedder i § 2: „Ved Vurdering af Landejendomme skal det Udbytte lægges til Grund, som Ejendommen med en efter dens Beskaffenhed passende Besætning og Inventarium samt andet Driftsmateriel (Maskiner og Redskaber) kan antages at give ved almindelig god Drift.“ Der er altsaa ikke Tale om, at man skal gaa til en Vurdering af de individuelle Kvægbesætninger, men man gaar ud fra, at der til en Ejendom af en vis Størrelse nødvendigvis kræves en vis Besætning, dersom Ejendommen overhovedet skal kunne drives og give noget Udbytte, og det tager man med ved Beregningen af den samlede Ansættelse af Ejendomsskyld.